

**Urmas Hepner
(41)**

*FC Levadia duubel-
meeskonna peatreener,
noortetöö juht*

**Kes mängivad MMi
finaalis?**

Saksamaa ja Hispaania

Noore vastloodud meeskonna tulemused polnud hoolimata 40-rublasest võidupreemiast igale mehele enamasti sugugi positiivsed. Näiteks Lipetski meeskonnalt saadi kodus nahutada 5:0. Nõnda tulid kohalikud armeejuhid mõttele, et äkki aitab motiveerimine karistus-hirmuga. Ja karistuseks kaotuse eest oli saatmine tagasi väeossa.

**Karistuseks
kasarmusse**

1983. aasta sügisel, mil tabeliseis polnud sugugi kiita, tuli Vanakesa mäletamist mööda Gnezdilovilt korraldus saata Gomeli vastu platsile vaid ajateenijad, kelle edasine vabadus oli seatud sõltuvusse mängu resultaadist. Kui tuleb võit, saavad nad edasi elada kodus, kui kaotus, peavad naasma kasarmusse.

Hirmutamine ei aidanud. KSMK pidi Gomelile alla vanduma 1:5.

Kõmperil on meeles, kuidas temagi pidi kord kaotuste eest väeosas sõdurimundri selga ajama ja kuulama poliitruki loengut poliitilisest olukorrast. Kuid tema ja teiste mängumeeste õnneks ei väldanud need karistused tavaliselt üle kahe-kolme päeva. Muist aega elas ta Pirital TOPi hotellis. «See pole sõjaväe kohta just halvim variant,» nendib ta.

Professionaalsest asjaajamisest, mida Vanakesa sai kogeda Moskva Dünamos, jäi Tallinnas meeskonnas kõvasti puudu. Näiteks Krimmis Simferopolis korraldatud lõunalaagris tuli meeskonnal elada sealse ehitusvägede poliitkooli kasarmus ja süüa neli nädalat tavalist vesist sõdurilobi. Treeninguks sõitsid mehed veoauto kastis linna serva, kus asus liiva ja tuha segune palliplats. «Sellise treeningu pealt ei saa head ettevalmistust,» tõdeb Vanakesa.

Kuna võistkonnad, kellega tuli rinda pista, paiknesid laiali mööda suurt liitu, tähendas see sagedast sõitmist nii lennukite kui rongidega. Lähemal, nagu Valgevenes, sai käia bussiga, ja ehkki Hepneri väitel ei tõstnud sohvrid gaasipedaalilt eales jalga, venis reis sinna ikka

üle öö. Selleks, et bussis puhata, kruvisid mehed istmete seljatoed maha ning heitsid neile laotatud madratseile.

Lisaks oli Valgevene publikul klaarida eestlastega oma arved. Vitebskis sõimati külalisi mängu ajal tribüünidelt fašistideks. Kohalik meeskond oli kohtumist võitmas, kui Kõmper lõi viimasel minutil trahvilöögist viigivärava. Siis sai fašisti-kisa otsa, meenutab ta.

Kuid publikust oli palju mõjuka- maid vaenlasi. Nimelt kohtunikud, kellele pidi Hepneri sõnul tahe- tahtmata kingituse tegema ehk teatud summa andma, kui soovisid tulemust enda kasuks pöörata. Ja nood summad, nii palju kui Hepner kuulis, küündisid tuhande rubla ligi.

«Ega meie sellest algul teadnudki, olime ausad eestlased,» räägib Hepner. «Aga mida rohkem mängisime, seda rohkem hakkasime asjast aru saama.»

Preemiaks korter

Lõunapoolseis vabariikides polnud tema teada aga isegi neljakohalise summa ligi kiskuvad rahahunnikust abi. Seal olid panused mõjutamiseks, et piirikohunik suluseisu ei fikseeriks või väljakukoh- tunik ühele meeskonnale teisest jõulisemat mängu lubaks, kuulda- vasti veelgi suuremad.

Kahtlast kohtunike vilet mäletab ka Vanakesa. Kohtumine Belgorodis oli tüürimas viigisadamasse, kui Hepner pani trahvikastis pallile jala ette, misjärel vastaste mängija pikali viskas. Penalti!

Eesti meeste õnneks kõmmutas Belgorodi mängija palli väravast mööda ning kohtumine jäi ikkagi 0:0 viiki.

Vähemasti ühele mehele päädisid Eesti jalgpalli heitlikud algusa- ajad, mida ilmetasid rohked treenerivahetused ning kus esialgne entusiasm asendus peagi rutiini ja koguni tüdimusega, arvestatava materiaalse kasuga. Hepner sai Nõukogude aja lõpus Lasnamäele kolmetoalise korteri. Ent otsustavaks ei saanud seejuures tema tõusnud meisterlikkus pallimurul. Otsustavaks sai hoopis see, et tal oli peres sirgumas kaks last.